

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά του Αργυρού Μεταλλίου τής Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δραχμαί 150. Έξέ-
μνη δραχμαί 80. Τρίμηνη δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
έπιταγαί, τσέκ κτλ.) άνωθεν: ε' προς τόν περσο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 686ς Εύ-
ρωπαιδίου, 42 — Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, 686' αι συνέρα
μαι αρχίζουν τήν 1ην Οκτωβρίου μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Ερμούδου 42, παρά τόν Βορβόκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Αθήναι, 28 Αυγούστου 1941

Έτος 68ον. — Αριθ. 88

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΒΥΣΡΑΝ

[Συνέχεια από τόν προηγούμενον]

— Είσαι έξυπνος, νεαρέ μου, μά
όχι άρκετά. Γιατί νά μήν παίξω
κι' εγώ θέατρο, όπως τόπαιζες και
ού; συνέχισε ό Ένρικήζ.

Μά τά λόγια αυτά έφερε τόν κιτρι-
νιάρικο μούτρο του κοντά στό δικό
μου. Ούτε στιγμή δέν πίστεψα πώς
βσα μου έλεγε ήταν αλήθεια. Μά
είχα τήν έξυπνάδα νά μήν αφήσω
νά φανή τίποτε.

— Θέλεις νά πής ότι δέν τούς
σκοτώσες τούς Μπόερς και ότι τώρα
δέν έχεις σκοπό νά ξεκάνης και
μένα;

— Θέλω νά πώ ότι δέν είμαι ή-
λίθιος, νεαρέ μου. Είμαι λευκός και
παίζω τόν παιχνίδι τών λευκών,
γιατί είμαι ό μόνος λευκός σ' όλό-
κληρη τήν Αφρική πού είχε τόν
θάρρος νά πάη ως τόν βάθος όλης
αυτής τής Ιστορίας. Ό σκοπός μου
είναι νά τυλίξω τόν Λαπούτα και,
μά τόν Θεό, θά τόν καταφέρω.

Βέβαια δέν ήμουν από κείνους
πού θά έχαναν μία τέτοια χοντρο-
κομμένη ψευτιά. Όλα αυτά, πού
μού έλεγε ό Ένρικήζ δέν ήταν παρά
ένα μεγάλο ψέμμα από τήν αρχή
ως τόν τέλος. Οστόσο επειδή μ' έβλε-
πε νά σιωπώ συνέχισε:

— Έέρεις τί σε περιμένει αύριο
στό Κράαλ τού Ίνάντα. Όταν δέν
θά είναι πιά δεμένοι από τόν όρκο
τους οι Κάφροι, θά ξεπάσουν επά-
νω σου όλη τή μανία πού νοιώθουν
έναντίον τών λευκών. Θα σε σκοτώ-
σουν, αλλά όχι με τόν πρώτο. Θα σε
θυσιάσουν σαν έξιλαστήριο θύμα
στό θεό τού Λαπούτα. Έχω παρευ-
ρεθεί σε τέτοια θεάματα και ξέρω τί
άξίζουν. Σε βεβαιώ, νέε μου, όταν
ένας άνθρωπος έχει περάσει τά βα-
σανιστήρια αυτά και ή μητέρα του

ή ίδια δέν θά άντειχε νά τόν κοιτά-
ξη κατόπι χωρίς νά λιποθυμήσει
άπό τή φρίκη της.

"Αθελά μου ένοιωσα μία άνατρι-
χίλα σ' όλο μου τόν κορμί. Κρύος
έβρώτας έβρεξε τόν μέτωπό μου. Ό

πονηρός Πορτογάλος τόν πρόσεξε.

— Σε βλέπω πολύ άσχημα, νεαρέ
μου, συνέχισε. Είσαι αφιχτοδεμένος,
πού ούτε τόν μικρό σου δαχτυλάκι
δέν μπορείς νά κουνήσης. Δέν ξέρω
πώς φαντάζεσαι ότι μπορείς νά γλυ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Κουβεντούλα στη θερινή κατασκηνώση.

*Ανεκονώθη από τή Ροζελάντια

τώσης. Μόνο έχω το μέσον να σε σώσω. Άλλα θα σου δώσω βέβαια τους θρούς μου.

Δέν είχα ανάγκη να μου τους πη για να τους καταλάβω γιατί τους γνώριζα πολύ καλά. Τό μίσος μου για τον Ένρικέζ με έπνιγε. Τό στόμα του και τό μάτια του έδειχναν όλοφάνερα τους ύπουλους και ποταπούς σκοπούς του. Όσος κι' αν ήταν ό κίνδυνος πού με απειλούσε ήταν αδύνατο να πείσω τον έαυτό μου να γίνω θεληματικά ό σύμμαχος αυτού του ανθρώπου. Τόν κοίταζα κατάματα και τού είπα :

— Άκου τώρα και σό με τή σειρά σου, κύριε Πορτογάλε : Μού λές πώς είσαι κατάσκοπος. Άν βάλλω τώρα τίς φωνές και τό διαλαλήσω ; Δέν ξέρω τότε πώς θά μπορέσης να με σώσης, αλλά και πώς θά σωθής και σό :

Έγέλασε σαρκαστικά.

— Είσαι πιό βλάκας, από ότι φανταζόμουν, έκανε. Και ποιός θά σε πιστέψη ; Και γιατί θά σε πιστέψουν ; Τό μόνο πού θά πετύχης, φιλαράκο μου, είναι να σε δέσουν λίγο πιό σφιχτά ακόμη και να σου φεμώσουν και τό στόμα.

Άφησα τότε πιά κάθε επιφύλαξη :

— Πολύ καλά, κύριε κιτρινομούρη, είπα. Άκουσε λοιπόν τήν απάντησή μου : Κι' αν μέλλει ακόμη να με κάψουν ζωντανό, δέν θά ήθελα να χρωστάω σε σένα τή ζωή μου. Είσαι προδότης των λευκών, προδίδεις τή φυλή σου και δέν είσαι τίποτε άλλο παρά ένας βρωμερός λαθρεμπόρος διαμαντιών. Έσύ ό ίδιος έμολογείς πώς προδίδεις και αυτούς τους ήλιθίους τους άραπάδες. Δολοφόνησες τους Μπέρς, ό Θεός μόνο ξέρει και πόσους άλλους ακόμη, και θά με δολοφονήσεις και μένα με μεγάλη σου εύχαρίστηση. Νά δόση ό Θεός να ένωθούν εκείνοι πού πρόδωσαν μ' αυτούς πού προδίδεις για να σε σκοτώσουν σαν σκυλί. Ξέρω σε τί άτιμο παιχνίδι θέλεις να με ανακατέψης και σό φτύνω κατάμουτρα τίς αίσχρες προτάσεις σου. Ένα όμως πράγμα σου λέω και να τό ξέρεις : Είσαι χαμένος. Οι λευκοί έχουν ζώσει τά σύνορα και δέν θά μπορέσης να ξεφύγης από τά βουνα του Δεμπόπο. Είτε από τους λευκούς, είτε από τους μαύρους ή τιμωρία σου δέν θ' άργήση. Πίσω, βρωμόσκυλο.

Τέτοιός ήταν ό θυμός μου, πού ξεχνοόσα και τά δεσμά μου και τόν κίνδυνο πού με περιτοίχιζε. Ό Ένρικέζ μ' άκουσε ως τό τέλος. Τό χαμόγελό του όμως σιγά-σιγά έλαξε σε μορφασμό και τό κιτριναρικό πρόσωπό του έγινε κόκκινο από τή φούρκα του !

— Κάθηςε λοιπόν αυτού και πάθε ότι σου άξίζει ! μου είπε και μ' έφτυσε κατάμουτρα.

Υστερα άρχισε να φωνάζη δυνατά και να λέη πως τόν έβρισα και πως πρέπει να με φεμώσουν και να μου σφίξουν τά δεσμά μου.

Στίς φωνές του έτρεξε ό άγγελιαφόρος του Άρκολλ. Τό καλό αυτό παλληκάρι έπέσε έπάνω μου και φαινομενικά με μεταχειρίστηκε με τόν πιό θάναυσο τρόπο. Έκανε πως τάχα μ' έδεσε πιό σφιχτά, ενώ πραγματικά χαλάρωσε κάπως τά σχοινιά πού μ' έσφιγγαν. Υστερα με φίμωσε, βάζοντάς μου στο στόμα ένα κοτσάνι από πανάνα αντί για ξόλο. Κάνοντας όλα αυτά με φιλοδώρησε με τό πλουσιώτερο ύδρευολογιο πού είχα άκούσει ποτέ μου στη γλώσσα των Κάφρων, όπου ό Ένρικέζ άπομακρύνθηκε αρκετά.

Σέ λίγο δόθηκε τό σύνθημα να ξεκινήσουμε. Με φόρτωσαν πάλι έπάνω στ' άλογό μου και ό άπεσταλμένος του Άρκολλ έδεσε τό χαλινάρι του με τό δικό μου. Οι Κάφροι δέν ξέρουν να κλείνουν τό μάτι, όπως κάνουμε έμεις, αλλά έχουν ένα ιδιαίτερο τρόπο να σε λαζοκοιτάζουν, όταν θέλουν να σου πούν : Είμαστε συνεννοημένοι. Καθώς προχωρούσαμε ό φρουρός μου γύριζε κάθε τόσο και με κοίταζε και ή παράξενη ματιά του έλεγε πολλά.

Ό Ένρικέζ θέλελε να τόν βοηθήσω να κλέψη τά ρουμπίνια. Αυτή θά ήταν βέβαια ή πρόταση πού ήθελε να μου κάνη. Έγώ όμως δέν θά τόν άφηνα με κανένα τρόπο να πραγματοποιήση τόν σκοπό του αυτόν. Για να τόν έμποδίσω ώς τώσο έπρεπε να φροντίσω να βρισκουμαι όσο τό δυνατόν κοντήτερα στο γέρο ίερέα τήν ώρα πού θά φθάναμε στο πέρασμα. Είπα τήν επιθυμία στο φύλακά μου και κάβησε τό κεφάλι του επιδοκιμαστικά. Οι περιστάσεις ήταν ευνοϊκές για μās. Ό στρατός δέν προχωρούσε σε πυκνές φάλαγγες και υπήρχαν κατά διαστήματα πολλά κενά. Παρακάτω συναντήσαμε ένα μικρό έλος πού οι στρατιώτες τό πέρασαν κάνοντας τή βόλτα του, ενώ έμεις μπήκαμε με τ' άλογα μέσα στο ναρό και τό διασχίσαμε από τό στενωτότερο μέρος. Υστερα από δυό ώρες είχαμε φθάσει τόσο κοντά στο φορείό του ίερέα, ώστε θά μπορούσα να πετάξω μιά πέτρα στο κεφάλι του Ένρικέζ πού τόν συνώδευε και να τόν πετύχω.

Σέ λίγο άρχισε να πέφτη ή μέρα. Οι μακρυνόι λόφοι πήραν τριανταφυλλιάς και μενεξεδένιες άνταύγειες και παράξενες σκιές απλώθηκαν στην πεδιάδα. Κερδίζοντας διαρκώς άπόσταση είχαμε φθάσει μόλις είκοσι μέτρα πίσω από τό φορείο, όταν μακρυνά, πολύ μακρυνά από μās, είδα να λάμπη μιά πλατειά άσημένια λουρίδα πού ή αντίκρουη της δχθη φεγνόταν απότομη και πυκνοφυτεμένη.

— Τό πέρασμα του Ντουπρη, είπε ό φρουρός μου. Θάρρος, μπάκς, σε μιά ώρα θά είσαι ελεύθερος !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Τό πέρασμα του Αστάρου.

Η μέρα έπερτε γοργά όταν φθάσαμε στο ποτάμι. Μόλο πού ή καρδιά μου χτυπούσε πολύ δυνατά, κατάφερα να συκρατήσω τόν έαυτό μου και παρακάλεσα τό Θεό να μου δώση τήν ύπομονή πού είχα τόση άπόλυτη ανάγκη. Είχα τή βλακεία να φαντάζουμαι πως θά μπορούσα να ξεχωρίσω στην αντίκρουη δχθη κάτι πού να μου δείχνη πως οι φίλοι μου βρίσκονταν εκεί, μα όλα ήταν σιωπηλά και ήσυχα και ένοιωθα τίς έλπίδες μου να σκορπίζονται. Τό περασμα έσχιζε τό ποτάμι λοξά, από τά νότια προς τά νοτιοανατολικά.

Ακολουθεί ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΙΔΙΑ ΤΥΧΗ

Τό άρνι άπ' τό λύκο-έβρυχε κι' έφτυσε τρομασμένο πίσω άπ' τό φράχτη να κρυφτή, κι' άκούει τό άηδόνι να καλή στη φυλλωσιά κρυμμένο.

Κι' είπε : — «Γλυκολαλείς γιατί δέν σ' έχουνε πικράνει τής γής οι φόβαι κι' οι καημοί... Γιαά σου, καλότυχό πουλί, πού λύκος δέν σε φτάνει!».

Κι' είπε τό άηδόνι : — «Αν ήξερες ή τύχη μας πως μουίζει δέν θά μ' έζήλευες ποτέ. Λύκος σε σκίζει έσέ, κι' έμει γερνάκι με σπαράζει».

(1914)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο,ΤΙ ΤΡΩΓΕΙ»

Αγαπητοί μου,

Ο ΠΙΛΟΣ μου κ. Θ. Συναδινός, ό πολύ γνωστός θεατρικός συγγραφέας και διευθυντής της Δραματικής Σχολής του Έθνικού Θεάτρου—έξυπνόςτατος άνθρωπος και χαριτολόγος—μου διηγήθηκε τίς προάλλες τάκουλουθα :

«Ήταν τότε πού δέν βρίσκαμε στην Άγορά τίποτ' άλλο σχεδόν από άγγινάρες. Άγγινάρες τό μεσημέρι, άγγινάρες τό βράδυ. Και σήμερα, και χτές, και αύριο, και πάντα. Άγγινάρες βραστές, άγγινάρες γιαχνί, αλλά πολύτα, γεμιστές. Τις είχα βαρεθεί, τίς είχα μπουχτίσει, τίς είχα συχαθεί, αν και άλλοτε μου άρεσαν πολύ. Άμάν, έλεγα, φτάνει ! άς βγούν κι' οι μπάκιες, κι' οι μελιτζάνες, και τό κολοκυθάκια...»

«Ένα πρωί, καθώς ντυνόμουν, κοίταξα τό κεφάλι μου στον καθρέφτη. Μού φάνηκε αλλοιωτικό, παράξενο. Ό λαϊμός μου μακρύνε σαν... κοτσάνι : τά μαλλιά μου τούφρες μυτερές, θρίτεις σαν... άγκαθωτά φύλλα : τό μούτρο μου στρογγυλό, φουσκωτό... σά γουλί. Τί έπαθα ; πώς έγινα έτσι ; και γιατί ; από τί ;... Άξαφνα χτύπησα τό μέτωπό μου. Μπρέ, τό βρήκα ! Κι' έβγαλα τίς φωνές :

— Γουαίκα ! έλα να ίδης !... Ό άντρας σου έγινε... άγγινάρα !

«Κι' αλήθεια, έκείνο τό πρωί, στον καθρέφτη, τό κεφάλι μου μού φάνηκε σά μιά πελώρια άγγινάρα. Μην τρώγοντας τόσο καιρό παρ' άγγινάρες, άφομοιώθηκα, φαίνεται, μ' αυτό τό φυτό...»

Έέλασα με τήν άστεία διήγηση του φίλου μου, όπως θά γελάσατε και σείς, αλλά και θυμήθηκα τό σοβαρό άπόφθεγμα κάποιου παλιού φυσιολόγου : «Ό άνθρωπος είναι ό,τι τρώγει». Έχει πολλή αλήθεια τό άπόφθεγμα αυτό. Άλλος άνθρωπος είναι — ή γίνεται — ό κρεοφάγος, άλλος ό ιχθυοφάγος, άλλος ό γαλακτοφάγος κι' άλλος ό φυτοφάγος. Και πάλι, άλλος ό πατατοφάγος κι' άλλος ό... άγγιναροφάγος. Για τίς πατάτες, π.χ. μιά φορά πού δέν τίς είχαν σε μεγάλη ύπόληψη — γιατί τώρα τίς εκθειάζουν — έλεγαν πως «άνθρωπος πού θά τρεφόταν λίγους μήνας μόνο με πατάτες, δέν θάταν ύστερα ίκανός να τίς κερδίξη». Τόσο λίγες δηλαδή δυνάμεις θάποκτοόσε, και τόσο λίγη άντοχή στον κόπο τής

έργασίας θά είχε. Δέν ξέρω, τώρα, αν οι άγγινάρες είναι λιγώτερο ή περισσότερο θρεπτικές. Άλλά κι' αυτές θάχουν βέβαια τήν ειδική τους επίδραση στον οργανισμό, κι' ό άνθρωπος πού θά τρεφόταν αποκλειστικά με άγγινάρες, μπορεί να μη γινόταν στο τέλος άγγινάρα, σαν τό φίλο μου τό Συναδινό, πάντως όμως θά γινόταν άλλος από εκείνον πού, στο ίδιο χρονικό διάστημα, θά έτρωγε μόνο κρέας, μόνο ψάρια ή μόνο γαλατερά.

Ό άνθρωπος είναι ό,τι τρώγει. Η τροφή είναι ό πρώτος, ό κυριώτερος συντελεστής στη σωματική του διάπλαση, στη διατήρηση τής υγείας του, άκόμα και στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του, στις ιδέες του, στη δαναωτική του έργασία, στις έμπνεύσεις του. Είναι τροφές π.χ. πού βοηθούν τόν καλλιτέχνη να παράγη, κι' άλλες πού τόν δυσκολεύουν, τόν κάνουν να κάθεται άργός, χωρίς έμπνευση, χωρίς έρεξη. Από τίς δεύτερες αυτές μπορεί να ναι κι' οι... άγγινάρες : άλλ' από τίς πρώτες, λένε, είναι τά ψάρια, πού αδξάνουν τόν φωσφόρο του έγκεφάλου.

Σε καιρούς πού τά τρόφιμα είναι τόσο περιωρισμένα και καθέννας αναγκάζεται να τρώη από τά ίδια και

τά ίδια, τού γεννιέται ή έδλογη άνησυχία : ποιά είναι τά σχετικά πιο ώφέλιμα, πιο θρεπτικά, και ποιά πρέπει να προτιμώ, όταν έχη στη διάθεσή του δυό τρία ; «Όχι βέβαια μόνο έκείνα πού τού άρέσουν, και πού μπορεί ναχουν λιγώτερες θερμίδες ή βιταμίνες από άλλα πού δέν τάγαπα... Σας είπα τήν άλλη φορά για τίς συνταγές του κ. Τσελεμεντέ. Άλλά ή μαγειρική δέν διαφωτίζει και για τίς θρεπτικές ιδιότητες των «εύπροσώπων» της φαγητών. Έδώ έχει τό λόγο ή υγιεινή, ή διαιτολογία, ή ιατρική τελοσπάντων, κι' οι γιατροί δίνουν κι' αυτοί τίς συνταγές τους. Άξαφνα, ή κυρία Άννα Κατσιόγρα, έκτός από τάρθρα πού δημοστεύει στις έφημερίδες, έχει γράψει κι' όλοκληρο βιβλίο, όπου αναλύει τά συνηθέστερα τρόφιμα και μās πληροφορεί τί και πόσο προσθέτει στον οργανισμό μας τό καθένα. Άξίζει τόν κόπο να τό συμβουλευόμαστε. Σ' αυτό βλέπουμε με τί μπορούμε ν' άντικαθιστούμε, χωρίς ζημία, όσα λείπουν, και πόσο θρεπτικώτερες είναι π.χ. οι κοινές, οι φτηνές, οι περιφρονημένες έλιές, κι' από τά πιό σπάνια κι' ακριβά σπαράγγια ή μανιτάρια...»

Σας άπαύξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

10.

Ό κ. Επιθεωρητής κοιτάζει τό ρολόι του. Έχει ακόμα καιρό να ξετάσση ένα δυό. Και σηκώνει τό μικρό Πετράκη Πετρίδη.

— Έσένα, τού λέει, θά σ' ξετάσσω ίερά : Κι' ένα πολύ άπλό πράγμα. Ξέρεις τί είναι τό Τριώδιον ;

Ό Πετρός νομίζει πως τό ξέρει. Ούτε προσέχει καθόλου νακούση τι τού σφυρίζει ό Σοφίδης. Κι' άπαντά με πεποιθήση :

— Οι Άποκρηές !

— Έχεις λάθος, τού λέει ό κ. Επιθεωρητής. Τό Τριώδιον δέν είναι καθόλου οι Άποκρηές. Πού τό βρήκες γοαμμένο ;

Ό Πετράκης άπορεί πολύ.

— Μά όταν μπαίνει τό Τριώδιο, λέει, δέν βγαίνουν οι πρώτοι μασκαράδες ;

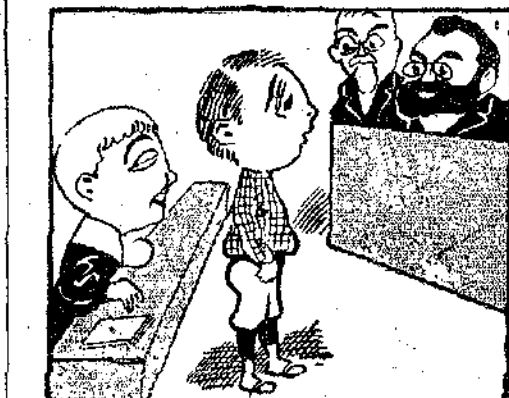
— Μπορεί, χαμογελά ό κ.

Επιθεωρητής, δέν λέγω. Άλλά πού «μπαίνει» αυτό τό Τριώδιον ; κι' επί τέλους

τί πράγμα είναι ; Πρέπει να μās τό πής. Τό ξέρεις ή όχι ;

— Έκκλησιαστικό βιβλίο ! σφυρίζει πάλι ό Σοφίδης.

Του Πετράκη αυτό, πού τώρα τό άκούει, τού φαίνεται πολύ παράξενο, άπίστευτο. Τί σχέση μπορεί ναχη ένα εκκλησιαστικό βιβλίο με τίς Άποκρηές, τους μασκαράδες ; Ό Σοφίδης βέβαια τόν κοροϊδεύει. «Ε, αυτό

δεν μπορεί να το χωνέψει. Και γυρίζοντας στον υποβόλεα, του φωνάζει με άκορμητο θυμό :

— Πάψε, σαχλέ, τάσεται σου ! Άκους εκεί βιβλίο ! Για ποιδόν με πήρες; Άλλά ο κ. Επιθεωρητής φωτισήθηκε πιά... (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Πρέπει, φαίνεται, ν' απελπισθώ πιά κανείς ότι στον κόσμο τούτο — και μάλιστα σε τέτοιους καιρούς, σαν αυτούς που περνούμε — είναι πιά δυνατό να ξεπληρώνονται μ' εξωτερικούς τύπους τα ήθικα χρέη, τα μικρά, όσο και τα μεγάλα, όσο και τ' άπεριόριστα. Δεν ήμουν ούτε στην άρρώστεια, ούτε στην κηδεία του Νικόλαου Παπαδοπούλου, που την έμαθα ύστερ' από ώρες πολλές. Και όμως, πόσοι μου υπήρξαν τόσο σεβαστοί και τόσο προσφιλείς, όπως Έκεντος; Μά άλλο τόσο, πιστεύω, ότι κι' εγώ ήμουν από τους προσφιλεστέρους του. Πέρισυ, όταν άλλαξα σπίτι, άργησα να του γνωστοποιήσω τη νέα μου διεύθυνση και το Ταχυδρομείο άρχισε να επιστρέφει τα φυλλάδια που ή «Διάπλασις», τόσα χρόνια τώρα, εξακολουθεί να μου στέλνει τιμητικά. Και — με τι συγκίνηση και με τι υπερηφάνεια το θυμώμαι — ο Παπαδόπουλος παρεκάλεσε κάποιον κοινό μας φίλο να περάσει από την υπηρεσία που εργαζόμουν για να μάθω που κατοικούσα.

«Θέλω, έλεγε στο φίλο μου, να λαβαίνω πάντα τη «Διάπλαση» και να την παρακολουθώ».

Άς το πω άπό τώρα, και πριν συνεχίσω — ότι παρακολούθησα και παρακολουθώ ακόμα τη «Διάπλαση» τόσο, όσο, φαντάζομαι, κανείς από εσους έβγηναν από τον κύκλο της.

Αυτή λοιπόν είναι η προσφορά μου. Πολλοί του άφιέρωσαν ωραίους λόγους. Θά του άφιερώνουν άκόμη πολλούς άλλους, όσο στον τόπο μας θά υπάρχει κίνηση πνευματική και παιδαγωγική. Άλλ' εγώ έκαμα αυτό — του άφιέρωσα, ότι ποιητικό έχω γράψει ως τώρα κι' ότι μπορεί να γράψω άκόμη. Τό έργο του Νικόλαου Παπαδοπούλου δε στάθηκε για μένα άπλως ένα στάδιο φιλοδοξίας, μιá άσχολία, μιá διασκέδαση. Σχεδόν έγένεσε έλη μου την πνευματική ζωή. Ό,τι μου έπρόσφερε, τó ανταπέδωσα μ' αυτόν τον τρόπο. Άσυναίσθητα στην άρχή, συνειδητά κατόπι, όργανικά στο τέλος. Και ήταν το κυριότερο και το άνώτερο που μπορούσα. Μαζί με την έλάχιστη άξία που έχουν, έλοι οι στίχοι που έγραφα, και μέσα σ' αυτήν και έξω άπ' αυτήν, έλοι μυρίζουν «Διά-

πλαση». Όλοι μυρίζουν την άτμόσφαιρά της, έλοι προεκτείνουν τις συγκινήσεις της, συνεχίζουν τους μικρούς θριάμβους της, άπομιμούνται, όσο μπορούν, την τάξη της και την έπιμέλειά της. Η μικρή μου ποιητική δημιουργία είναι άναπόσπαστα συνδεδεμένη με τó έργο του Παπαδοπούλου, και φέρει επάνω της τη σφραγίδα του μ' εδύνομοσύνη.

Άληθινά, ούτε την έλησημόνησα, ούτε την ξεπέρασα. Δεν τó θέλω, ούτε πιά και τó μπορώ. Άλλοι που έγραφαν από τις στήλες της, όπως έξαφνα ο μακαρίτης Πολέμης, όπως ο σεβαστός μου φίλος κ. Μιχαήλ Άργυρόπουλος, (για τόν κ. Ξενοπούλο δεν λέγω τίποτε, γιατί κι' αυτός υπήρξε για μένα κάτι άναπόσπαστο με την ουσία της), ήθελαν να είναι οι βοηθοί της, οι συμπαραστάτες της, οι συνεργάτες της. Έμένα μου έφρασε να είμαι και να μείνω τó δημιουργημά της.

Η «Διάπλαση» μου έχάρισε τα νειάτα. Άπ' εσους δεν την έγνωρισαν και δεν την άγάπησαν και δεν έζυμώθηκαν μαζί της, αισθάνθηκε άρα γε κανείς τó πνευματικό περιχόμενο που περικλείεται σ' αυτή τη λέξη; Άμφοβάλλω. Έγώ τουλάχιστον δεν θά τó είχα ποτέ γνωρίσει. Τίποτε από τó θαυμαστό πνεύμα της έφθικη ηλικίας δεν θά είχα χαρή. Άλλ' επάνω στο κρισμώτερο σημείο της ζωής, έπεσε εύτυχως μπροστά μου τó μαγικό χρυσό κλειδί που άνοιξε τόν άσόγκριτο κόσμο. Τί θά ήταν τά Σάββατάβραδα, τί θά ήταν τάπογέματα της χειμωνιάτικης Κυριακής, τί θά ήταν τά καλοκαίρια χωρίς τη «Διάπλαση»;

Έτσι, στην άρχή σιγά-σιγά, έγώ έβγηνά άπ' αυτήν. Άλλά, με τόν καιρό — πώς να τó πω; Έκαίνη άρχισε να βγαίνει μέσα από μένα. Άφ' έτου τά έγνωρίσα κοντά της αυτά τά θαυμάσια νειάτα, θέλησα με κάθε τρόπο να τά κρατήσω. Κ' έξεφύτρωσε τó κάθε τί που αισθάνθηκα, που έσχεδιάσα, που έγραφα. Κ' έβγηνε, πολλές φορές, τó κάθε τί που έζησα, που έκλαψα, που νίκησα.

Άν συνέβη ν' άποτυκώσω και να μεταδώσω και σε άλλους αυτή την έπίδρασή μου, είναι μιá συμπτωσή. Τούτο δε σημαίνει ότι μέσα στα έξήντα τρία συνεχή χρόνια της παιδαγωγικής σταδιοδρομίας του Πα-

παδοπούλου, δεν υπήρξαν έκαστον τάδεσ άλλοι που δεν την αισθάνθησαν αυτήν την έπίδραση βαθύτερα από μένα, άλλοι παθητικότερα, άλλοι ενεργητικότερα, κι' άλλοι γονιμότερα για την κοινωνική δράση.

Ένα σωρό άπαντήσεις στην άλληλογραφία του περιοδικού, ένα σωρό κομμάτια στη Σελίδα Συνεργασίας μαρτυρούν πολύ συχνά ότι αυτό τó ευαγγελικό τάλατο που ο Παπαδόπουλος έχάριζε στους μικρούς του φίλους με τόση καλωσύνη, πολλαπλασιάζεται πλουσιοπάροχα και συγκινητικά. Φθάνει να υπάρχει ή εδύσθητη προσοχή που να τά παρακολουθή. Ένα φυλλάδιο της «Διάπλασης» έμεινε πάντα ένας συμπυκνωμένος μήνας παιδαγωγικής. Τά σπέρματα που σπέρνει στην κοινωνία είναι πάντα εδεργεταικά όσο κι' άναρίθμητα. Άλλά για μένα πιά πολύτιμα μένουν τά σπέρματα εκείνα που μάς ανέδασαν, όσο μπορούσαν, μακριά, επάνω από την κοινωνία και τη δράση, στον κόσμο τών ιδεών, σε μιá έπικοινωνία καθαρά ψυχική. Σ' αυτή ή Νικόλαος Παπαδόπουλος υπήρξε ένα φωτεινό κέντρο — ο άρχικός πυρήνας κι' ο συνεπτικός δεσμός ενός μικρού κόσμου, που, δίχως εκείνον, τά μόριά του δεν θά είχαν βρή ποτέ τις μυστικές άναμεταξύ τους επαφές.

Και αυτά τά ψυχικά άναφερώματα, και αυτός ο κόσμος της μυστικής υποδοχής και της μυστικής θερμής, και αυτό τó φωτεινό του κέντρο που υπήρξε ο έξαιρετικός εκείνος άνθρωπος, έλ' αυτά θά ζήσουν αιώνας...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ)

5 Τού κόσμου τά έλαττώματα και τά δικά του πάλη Σε δυό σακκούλια που κρατεί καθένας τ'άχει βάλει. Πίσω του πάντα βρισκεται 'καίνο με τά δικά του. Γι' αυτό δεν ένοιωσε κανείς ποτέ την καταντία του.

6 Τρεις ταύροι βόσκαγαν μαζί σε πράσινο λιβάδι, Κι' ένα λοντάρι πέτασε — χάρου γι' αυτούς σημάδι. — Μά μή μαρσάντας και τούς τρεις μαζί να τούς νικήση, Σκέφθηκε με γλυκόλογα πρώτα να τούς χωρήση.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΜΗΣΗ

Είναι κάποιες όμορφες βροχές, κάποιες άνοιξιάνικες βροχές, τί χαρά μεγάλη στην ψυχή! Ηρόδ' άπόψε μοσκοβολήτ', ή θύσηση, γλυκειά και άπαλή, άπ' τις άνοιξιάνικες βροχές, τις ζεστές, ύγρες κι' εύδιαστές.

Ζεστές, ύγρες κι' εύδιαστές ζούν μέσα μου οι όμορφες βροχές, πολλαπλάν σαν άστρα φωτεινά και διαβήκανε γοργά-γοργά, και τώρα είναι τόσο μακριά οι όμορφες, ζεστές βροχές, που διαβήκανε σαν όνειρο γλυκό.

Διαβήκανε σαν όνειρο γλυκό, τ' όνειρο πούχει διαβεί γοργό σε γλυκειά άνοιξιάνικη βροχή. Ίσα τó διάστημα να χαρής τη λάμψη την υπέροχη να δής και κατόπι όλα σκοτεινά. Η άνάμνηση μονάχα ζή: «Ήταν κάποια όνειρα γλυκά...»

Ήταν κάποια όνειρα γλυκά, όνειρο άνοιξιάνικα λαμπρό, που διαβήκανε γοργά, σε εύδιαστέ μιá γλυκειά άνοιξιάνικη βροχή.

Άσπρος Γλάρος [Α]

Ο ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ:

Άν ανέβαινα στο πιο ψηλό βουνό της γής, έξω ποιανής άγάπη θά μ' ακολουθούσε ως εκεί.

Ό μητέρα μου, μητέρα! Κι' αν πνιγώμουνα στη πιο βαθειά θάλασσα, έξω ποιανής δάκρυα θά έφθαναν στο βυθό.

Ό μητέρα μου, μητέρα! Κι' αν με καταδίκασαν σε θάνατο έξω ποιανής προσευχές θά με γλύτωναν.

Ό μητέρα μου, μητέρα! (Kipling) Σανθή Κουνίλια [Α]

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΙΑΣ

— Πάψε να κλαίς, καλή μου καλαμιά, είπες μιá χαριτωμένη πεταλούδιτσα σε μιá καλαμιά, που φουρτωμένη δίπλα σ' ένα ποταμάκι σιγχαλαγε έργοντας τó λεπτό χλωμό κορμί της, όλα γέρω σου είναι χαροδύμενα. Τό ποταμάκι κυλά τραγουδώντας, τó πουλιά τραγουδούν τόσο γλυκά, τά λουλουδία σκοποδύν γύρω τους την μεθυστική τους μυρωδιά κι' εγώ καλή μου καλαμιά, σε χαιδέω με τά βελουδένια φτερά μου. Γιατί δεν χαιρέσει την ζωή όπως σου δίνεται; — Με φωτίζει γιατί κλαίω, μικρή μου πεταλούδα; Άφου με συμπονάς άκου-

σε με: Τό ποταμάκι, σαν έρθη ή βαρυχειμωνιά και παγώσουν τά νερά του, θά σταματήσει τó τραγούδι του, τά πουλιά θά φύγουν για χώρες πιο θερμές, ο βοριάς θά μαρσνή τά λουλούδια, έσύ, μικρή μου πεταλούδα, άστατη καθώς είσαι, θά πετάξεις σ' άλλα λουλουδία κι' εγώ θά μείνω μονάχη.

Κι' έγειρε θλιμμένα ή καλαμιά σ' άπαλό τ' άγέρι τó χλωμό κορμί της.

— Όχι! Πόσο είσαι μονότονη. Γέλα τουλάχιστον τώρα που γύρω σου βασιλεύει ή άνοιξη, ή χαρά. Και έναρμυγνάς τó κλάμμα σου τόν χειμώνα.

Και λέγοντας αυτά ή πεταλούδιτσα πέταξε ναζιάρικα και χάθηκε στον άνδραπαρτο κάμπο.

(Διασκευή) Μόνα-Αίλα [Β]

ΠΡΙΝ ΚΟΙΜΗΘΗΣ

Κι' όταν τó βράδυ πέφτης στο κρεβάτι, άθελα θά βγή άπ' την ψυχή σου μιá προσευχή προς τόν Πλάστη σου.

Άθελα, χωρίς και σ' καλά-καλά να γνωρίζεις γιατί, θά τόν ευχαριστήσης, θά τόν παρακαλήσης, θά τόν έξυμνήσης.

Ίσως νάσαι τó περιβάλλον της ήσυχής κάμαρας με τó εικονοστάσι, εκεί ψηλά και μ' ένα καντήλι μπροστά του, ίσως νάσαι και ή θεία νύχτα με τά μυστήριά της, που σε πέρνουν και σε ανεβάζουν στους κόσμους της άρετής, στον παράδεισο της φαντασίας σου, για να προσευχηθής και για να ξεχάσης έστω και τούς πόνους της ήμέρας, τούς κόπους και τούς πόνους της ήμέρας.

Τί ώραία, άληθινή, πόνει τότε, και τί ώραία πραγματική προσευχή θά βγή άπ' τά χείλη σου!

Σανθός Ίππότης [Β]

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμά, συγχυσμένη: — Ό, τó παιδίπαιδο, πάλι τó γλυκό! Ο Μπέμης, θυμωμένος: — Διηλαδή, άντί να φωνάζω εγώ που έπεσα, φωνάζετε σεις!!

Επίσης και λόγια του Άρρη

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1940

Κατά τó διάστημα τού 1940 (Δεκέμβριος τού 1939—Νοέμβριος τού 1940) δημοσιεύθηκαν άποτελέσματα δώδεκα διαφόρων Διαγωνισμών με έπεριτριοτικούς διαγωνιζομένους. Σ' όλους αυτούς έδόθησαν Έδσημα, που ο άριθμός τους είναι φυσικά άνάλογος με τόν άριθμό των Διαγωνισμών που έλαβε μέρος καθένας, και προπάντων με την άξία τού Βραβείου του. (Ένας π.χ. που έλαβε μέρος σε έκα Διαγωνισμό και πήρε έλο Α' και Β' Βραβεία, θά έχη πιά περισσότερα Έδσημα από έναν άλλο που έλαβε μέρος μόνο μόνο σε πέντε και πήρε μόνο Γ' Βραβεία ή Έπαινο).

Τά Βραβεία τών Έδσημων κάθε χρόνου άπονέμονται σ' έκείνους που έχουν πάρει τά περισσότερα. Προς τούτο, στο τέλος τού χρόνου, καθένας μού στέλνει Σημείωση τών Έδσημων του, αν τουλάχιστο θέλη νάναφερθή σ' Άποτελέσματα. Φέτος έλαβα πολλές Σημειώσεις, άκόμα κι' από μερικούς που πήσαν κάτω τών 50. Κι' είμαι γι' αυτό πολύ ευχαριστημένη. Έπειδή όμως και πολλοί άλλοι θέθελαν να μού στείλουν, άλλα δεν μπορούσαν έπειδή δεν ήπαχε συγκοινωνία, ή μού έστειλαν και δεν την έλαβα, έκρινα καλό να μην περιορισθώ, όπως όρίζει ο Κανονισμός, στις Σημειώσεις, άλλα νάναφέρω στα κατώτερα Άποτελέσματα κι' έκείνους που πήσαν ως 100 Έδσημα τó λιγώτερο. Άς μην είχα Σημειώσή τους, είχα τó βιβλίο μου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ (*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφουνας, έλαβεν Έδσημα 212.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγις, (και με τά ψευδώνυμα Αίνας και Άρμα της Νίσης), 170. — Μόνα-Αίλα και Νυχτοτόγανθο, από 168.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκάλικ και Δοξαμένο Άκρωτής, από 168. — Πρόμαχος της Έλευθέριας, 168. — Σενριανόπουλο, 157.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Άσπρος Γλάρος, 153. — Ρεπόρτερ, 152. — Δευκή Καμέλια, 147. — Άβολόρ, 135. — Αίγλη, 133.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Γολαντομάτα, 117. — Άτιέ Ίομά, 116. — Ήλιοπεριχίτη, 112. — Άσπρο Κουνελάκι, 111. — Αύγη, 106. Πλοίαρχο Νέμος, 106. — Μύρα Φλώρη, 102. — Μικροόλα Ντόριτ, 101. — Σπίδα, 101. — Έγώ, 101.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Νυχτολούλουθο, 96. Νηρέας, 90. — Ν'αφέλη, 89. — Αίεν Άρι-

(*) Στα Έδσημα δεν έπαχουν τάξεις: έλοι διαγωνίζονται μαζί. Τό Βραβείο τών Έδσημων δεν θέτει «έκτος Διαγωνισμού» ποσόν να κάπνη κανένας τó ίδιο ή και κατώτερο κάθε χρόνο. Για τά Βραβεία τών Έδσημων δεν δίδονται κι' άλλα Έδσημα.

[ΜΑ'—1729]
Τρινοβέρτε, Κηρύξαντος πολέμου **Σίφου** και **Γκιρί-ντάφ** σύντομα θά κινήσῃ πάφ !!
Ἀνθυπομηναγός—Σίφος

[ΜΑ'—1730]
Τρινοβέρτε, παράτησε τὸ θῦρος, τώρα ποὺ σοὺ κήρυξε τὸν πόλεμο τὸ **Σίφος**
Σολ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[ΜΑ'—1731]
ΠΡΟΣΟΧΗ! Προσκαλοῦμε γὰρ νὰ γνωρίσουμε ἅλα τὰ καταγόμενα ἐκ **ΚΕΡΚΥΡΑΣ** Διαπλαστούλα (ἀνεξαρτήτως ἡλικίας) νὰ ἐδρῖστανται τὴν 7 Σέρτου ἄρα ὁ ἀπογευματινὴν ἔξωθεν τοῦ κινηματογράφου **ΡΕΞ** κρατώντας μὴ Διάπλαση **ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ—ΑΝΑΔΟΟΥΖΑ—ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΜΑΡΙΤΣΑ—ΣΙΦΟΣ** (Κερκυραῖοι)

[ΜΑ'—1732]
Θέρμεθ ἄλλες στὸν **Σανθὸ** **Ἰνυότη** γιὰ τὴ γιορτὴ του και στὸν **Ναυτοπρόδρομο** γιὰ τὰ γενέθλιά του. **Θεοσιαιανέ**, δέξου τες κι' εὐὸ ἔστω και ... μπαγατίτικας !!
Προσκοπῖνα

[ΜΑ'—1733]
ΓΡΙΦΕ, γέλωτος-γῆφος.
Ἀνυπότακτο Ναυτάκι

[ΜΑ'—1734]
Παλαιὰ Διαπλαστούλα ἀναλαμβάνει παραδόσεις ἢ προγύμνασιον μαθητῶν ἀπὸ τὴν **Α'** Δημοτικὸν μέχρι τῆς **Γ'** Ἐξαιταξίου. **Τὰ Διαπλαστούλα** ἄς τὴν ἀποστηρίξουν. Πληροφροῦται εἰς τὰ Γραφὰ τῆς «Διαπλάσεως» διὰ **Ἄδα Ἄνναν** Ἀεδάρη.

[ΜΑ'—1735]
Ψηφίσαιε **ΒΥΡΩΝ**.
Ἠλιογέννητη

[ΜΑ'—1736]
Ταυρόμαχε, Ἄγι, Αἰὶν Ἀριστέθειν, Βοσκαραοῦ, Πόσις-Πατρίς, Ζάχαρη, Φιλόρημη, Γελαστέ, Λευκοῦ Ἄετοί, Πράσινη Ἀκτίνα, Ἄθηναις, ἀσφαλῶς ὁ φῆφος στὸν Βύρωνα.

[ΜΑ'—1737]
Προσοχή! Προσοχή! Προσοχή! Μεσάνυχτα, στὸ ἄασος τοῦ Μυστηρίου. Ἐπὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης μὴ κατὰμαυρὴ μορφή ξεπροβάλει ἀπ' τὰ πυκνὰ δέντρα και ἔρχεται στὸ ἔξωφωτο νὰ σταθῇ ἀκίνητη, ἀτενίζοντάς σὸς μὴ τὸ διαπεραστικὸ και σκαταίνῃ βλέμμα τῆς. Εἶναι ὁ **Ἄρχων τῆς Νυκτός**

[ΜΑ'—1738]
Ζάχαρη, πῶς ἔγηθες τετραδιάκια ἀπὸ **ΧΑΝΟΥΣ**; Ἀσφαλῶς σὲ παίραξες ὁ δεύτερος σκοπὸς τους.
Ἐντελβαίς, Ροδοπέταλα, Μασκῶν.

[ΜΑ'—1739]
Τὰ «**ΛΑΜΠΟΝΤΑ ἈΣΤΕΡΙΑ**» ἔγητοῦν νῆα τοῦ **Βαλεντίνου**. — Ἀνώνυμη Διαπλαστούλα, γράψε μας τὴ διεθνοῦν σου.
[ΜΑ'—1740]

Μαγεμένο Βιολί, μὴ στενωχωρίσῃ γιὰ τὴ (ΜΑ'—1928), γιὰτὶ οὐδέποτε ὀψήρξες οὐγκριος μεταξὺ ἐνὸς Μαγεμένου Βιολίου και μίξς ἀγκράν-κάσας !.
Μπουμπουλίνα
 ἀπ' τὰ «**Λαμποντα Ἀστέρια**»

[ΜΑ'—1741]
Αριστέθουλε ! («ΜΑ—1940»). Πῶς εἶναι ὁ «τὸν Βαρυθούπων χαριτωμένος»; Μήπως καμμιὰ... κλωτσιὰ στὸ ... πάτωμα ; !
Βοναζάτης
 Ἀντικεπρόεδρος Σουλλόγου
 «**Λαμποντα Ἀστέρια**»

[ΜΑ'—1742]
Διαπλαστούλας, ὁ θάνατος τοῦ οὐδα-στοῦ και ἀγαπητοῦ πνευματικοῦ μας πατέρα ἐπροκάλεσε θαθὸν και εὐαικρινὴν σπαραγμὸν εἰς τὴλόκληρον τὸ ἔθνος. Τώρα ἀπὸ ἐμῶς ἐξαρτᾶται νὰ δλοκληρώσω-μεν τὸ εὐγενὲς ἔργον του, οὕτως ὥστε νὰ τηρηθῇ ἡ μνήμη τοῦ ἀνδρός ἐς αἰεὶ.
 Ἀναχωρῶντας διὰ **Ν. Ὑόρκην** ἀποχαι-ρετήζω ἅλα τὰ εὐγενικὰ Διαπλαστούλα.
Γενναῖα Ἑλλὰς

[ΜΑ'—1743]
Προσκοπῖνα (συγγνώμην... ἐξοχωτά-τη ! !)... ἔρχεται ! ! ! Συνοπνηγαί-ναις ἐκεῖ... «πέτρα» ; ! ; !
Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ'—1744]
Ψηφίσαιε **ΒΥΡΩΝ**.
Ἐρῶικα

[ΜΑ'—1745]
Μετὰ λύπης μου ἀποχωρῶ τῆς «**Χαροῦ-μενης Συντραρίας**». Λόγοι ἀνώτεροι. Τῆς εὐχομαι δόξοφχα κάθε δράση.
Ἐντελβαίς
 πρῶτην Πρόεδρος

[ΜΑ'—1746]
Κουβέντες : Βοσκαραοῦ ! «Πνίγομαι στὸ δίκιο...» Στέφανος τῆς Δόξης : «...Πνί-ξου...»
ΑΘΗΝΑΙΟΣ τοῦ «**ΑΣΤΕΡΟΣ**»

[ΜΑ'—1747]
Ανῆλικα ἐν δράσει, ποὺ εἶναι ἡ δράση;
ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1748]
Ανοικτόκαρδοι : Γιατὶ αὐτὴ ἡ **θροῦ-γδουπος** σιωπῇ ; Μήπως προσθεθε-τε τώρα δεῖ τὸ σιγὰν εἶναι κρεττον τοῦ λαλεῖν ; ἢ μήπως νομίζετε δεῖ ἡ σιωπῇ σας εἶναι νέος τρόπος διακηρίσεως ;
Ἄδειανος

[ΜΑ'—1749]
Αθηναις, Προσκοπῖνα ἀλληλογραφου-με ; (Ἀκνητῆσατε ἀν δέχσοθε).
Διαβατάρικο Πουλί

[ΜΑ'—1750]
Τὸ **Μελαχροινὸ Ναυτάκι**, ποὺ ἔχει ὄνομα Ἀγάθη (ἔνκα τῆς καλῆς τῆς καρδίας), μὴ δταν θυμῶνται γίνεται σιωπὸ **Ἄγκάθι**.
Μὴ μὲ λησῶναι

[ΜΑ'—1751]
Αόρατα, καταχόρηκα.
Ἄγνωσται Τηλεφωνήτρια

[ΜΑ'—1752]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «**ΑΘΗΝΑΙΟΙ**»
Δηλώνομε πλήρη οὐδέτερότη-α στίς διενέξεις μεταξὺ σουλλόγων.

[ΜΑ'—1753]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «**ΑΘΗΝΑΙΟΙ**»
Μέλη : **ΑΛΠΙΝΙΣΤΗΣ, ΔΗΤΗ-ΤΟΣ ΠΗΠΕΥΣ, ΕΥΘΥΜΟΣ, ΕΥΓΕΝΗΣ ΙΑΕ-ΘΑΞΣ, ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ, ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ, ΕΚΙΕΡ, ΤΣΗΡΙΩΤΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ.**

Πρόεδρος **ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ**
Ἀντιπρόεδρος **ΜΟΡΦΕΥΣ** **Γ**ραμματεὺς **ΑΡΗΣ**
Ταμίας **ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ**

[ΜΑ'—1754]
Αόρατα : «Μέμνησο προσεδρείας Ἄιστ ! ; «Μικρὸν ἔστιν τὸ μέλλον». Τριαν-θρία—ἀνδρεία—πότε ; ;
ΕΡΩΤΙΚΑ, ΕΞΑΘΟΣ ΠΗΠΟΤΗΣ ΠΑΠΑΚΙΑΣ

[ΜΑ'—1755]
Απὸ τὰ Γραφὰ τῆς Διαπλάσεως χαί-ρατοῦμα φιλικὰ τὸ Διαπλαστούλο.
ΕΡΩΤΙΚΑ, ΑΓΙΟΣ

[ΜΑ'—1756]
Διαβατάρικο Πουλί — **Χρυσόφτεγγ** **Πεταλούδα**, ἐνθουσιασμέος ἀμοιβαίος. Ἄγι, συγχαρητήρια γιὰ τὸ «Πόσο ποθῶ». **Σίφος**, ὑπερευχαριστῶ.
ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ
 «Ἀνοικτόκαρδῶν»

[ΜΑ'—1757]
Τριανταφυλίνα, **θερμὰ συγχαρητή-ρια**.
Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, Βύρων

[ΜΑ'—1758]
Θέρμὰ συγχαρητήρια στὴν Τριανταφυ-λίνα.
ΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

[ΜΑ'—1759]
Ζάχαρη, τί φῆς περὶ 1148 ἀγγελίας ; ; Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, ὀλιγώτερο πνευ-μα.
ΨΥΛΛΟΣ

[ΜΑ'—1760]
Βοσκαραοῦ : Ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου. Μερ-σαντῆς, Σαρπηθῶν, Ἀνδαλοῦζα : Οἱ κομπιναδῶροι !
ΨΥΛΛΟΣ

[ΜΑ'—1761]
Βύρων-Ἰνυότης. Οἱ δύο περιβολάρη-δες.
Ἀνυπότακτο Ναυτάκι

[ΜΑ'—1762]
Διαβατάρικο Πουλί, γιὰ τετραδιάκι εὐχαριστῶ. Θέλεις νᾶλληλογραφῆσο-με ; Στείλε πρῶτος.
Ὀνειροπόλος τοῦ «Ἀυτέρως»

[ΜΑ'—1763]
Ακάκιε, κάνε τὴ δουλειά σου και πρό-σεχε τὰ μακαρόνια νὰ εἶναι Μίσκο. **ΑΟΡΑΤΟΣ «Νίκης-Ἑλλάδος»**

[ΜΑ'—1764]
Προσκοπῖνα, πῶς τὰ κατάφερες ; Κα-τόρθωσες και τρόπους ;
ΕΞΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

[ΜΑ'—1765]
Ανυπότακτο Ναυτάκι, πάψε νὰ που-λάς ἀνύπαρκτο πνεῦμα. Ὅσο γιὰ τὴν ἀγγελία 1349 μήπως... ἔγηλῶεις ; **Συνοριανόπουλο**, εἶσαι στὴν Μικρὴ Τά-ξη ; χωρὶς τὰ καλοκαίρια, βέβαια. **Βαρῶ-γδουποι**, δὲν δέχσοθε κορίτσια ;
ΚΟΥΝΟΥΠΙ—ΨΥΛΛΟΣ

[ΜΑ'—1766]
Κατέφθασε μεταξὺ τῶν ζαχαρωτῶν ἡ φίλη και ἀντιζήλος τῆς Ζάχαρης.
Μέλι

[ΜΑ'—1767]
Ανταλλάσω μὲ ἅλα τὰ διαπλασμελίο-σια ζάχαρες και τοὺς λιχοῦθῆδες τε-τραδιάκια. Ζωρζέτα Πικραγγελλῆ, Ζωοθέ-χου Πηγῆς 129, Ἀθήναι.
Μέλι

[ΜΑ'—1768]
Μικρὴ Πιανίστα, Προσκοπῖνα, γιὰ τὴ γιορτὴ σας χίλιες καρδιοβγαλίας εὐ-χῆς.
Λυγαριά

[ΜΑ'—1769]
Η Λυγαριά και Ἐρμευέτης, εὐχαρι-στοῦν τὰ καλά διαπλαστούλα ποὺ πέρασαν μαζί τους ἕνα ὄρατο ἀπόγευμα. Ἰδιαιτέρως καλὸν πιανίστα.

[ΜΑ'—1770]
Παρατοῦμικα «Ἀδάφνης». Ροδοβασιλίσα, τί κάνει τὸ... χρυσὸ μου ! ! ! (μὴ θυμῶναις).
Λυγαριά

[ΜΑ'—1771]
Βοσκαραοῦ, μὲ γυροίξεις ; Ἄγιε, μὴν παρσιτάνας τὸν σπουδαῖο.
Ἀεβάντα

[ΜΑ'—1772]
Μαγεμένο **Δοξάρι**, ἐμῶδες τίποτα γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο Κορμαζόπουλο ;
Μέθρα